

РЕШЕНИЕ

№ 2060

гр. Пловдив, 03.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XVII НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на пети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Десислава Пл. Порязова

при участието на секретаря Ангелина Бл. Фиркова
като разгледа докладваното от Десислава Пл. Порязова Административно наказателно дело № 20225330204780 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба срещу Електронен фиш /ЕФ/ Серия К № 4597059 издаден от ОДМВР Пловдив, с който на В. И. Б., ЕГН *****, като представител на „Н.К.” ЕООД, ЕИК: *** с адрес: е наложено административно наказание - глоба в размер на 100 лв. за нарушение на чл.21 ал.2 вр. с чл. 21, ал.1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ на основание чл. 189 ал.4, вр. чл. 182 ал.2 т.3 от ЗДвП.

В жалбата се изтъква, че с обжалваният електронния фиш неправилно е наказан жалбоподателят, тъй като е бил назначен за служебен ликвидатор от длъжностните лица по регистрацията към Агенцията по вписвания, но понеже той не бил изразил съгласие за поемане на управлението на дружеството, то не бил встъпил в правата и задълженията на ликвидатор и съответно не бил представляващ дружеството чиято собственост е процесният автомобил. В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, не изпраща и представител. Претендира се присъждане на разноски.

Въззиваемата страна, редовно призована, не изпраща представител в съдебно заседание. В депозираното до съда становище, представляващата въззиваемата страна юрисконсулт Пенкова, моли за потвърждаване на обжалвания електронен фиш, претендира и разноските по делото за юрисконсултско възнаграждение. При евентуално уважаване на жалбата, прави възражение за намаляване на адвокатския хонорар до минимума, предвиден в Наредба №1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е подадена в предвидения законов срок за обжалване, изхожда от надлежна страна, срещу акт подлежащ на обжалване, поради което е ДОПУСТИМА. Разгледана по същество, същата е ОСНОВАТЕЛНА.

От фактическа страна съдът установи следното:

На жалбоподателят е издаден електронен фиш за нарушение, извършено на 10.03.2021 год. в 15:56 часа в път II-64 км.1+800м с посока на движение север-юг, установено и заснето с автоматизирано техническо средство и система TFR1-M 612, за превишаване на разрешената скорост с 22 км/ч при управление на товарен автомобил „Ситроен берлинго“ с рег. № ***. Автомобилът се е движил с установена стойност на скоростта 82 км/ч, при разрешена скорост от 60 км/ч извън населено място, въведена с пътен знак В26, след приспаднал толеранс от минус 3 км/ч от измерената стойност, в резултат на което превишил разрешената скорост с 22 км/ч. Установено било, че горепосоченото МПС било собственост на „Н.К.“ ЕООД- дружество в ликвидация.

За така констатираното нарушение на чл.21, ал.2 вр. с чл. 21, ал.1 от ЗДвП и на основание чл. 189, ал.4, вр. с чл. 182, ал.2, т.3 от ЗДвП на В. И. Б., като представител на „Н.К.“ ЕООД е наложена глоба в размер на 100 лева.

Изложената фактическа обстановка се приема за установена въз основа на приложените по делото писмени доказателства, включително и въз основа на снимков материал от заснетия клип с техническо средство радар – вещественно доказателство по смисъла на чл.189, ал.15 от ЗДвП, както и представения протокол по чл.10 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015г. на министъра на вътрешните работи – относно начина на установяване на нарушението.

На базата на всички събрани по делото доказателства, съдът приема за установено, че действително на датата, отразена по електронния фиш, описаният в него автомобил е извършвал движение с превишена скорост. Това обстоятелство е било установено и заснето със система за контрол на скоростта на моторни превозни средства с вградено разпознаване на номера, тип TFR1-M 612, вписана под № 10.02.4835 в регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване. Наред с това съгласно представения по делото Протокол за лабораторна проверка № 4-33-20 от 08.06.2020г., процесната видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения е преминала последваща проверка в лабораторни условия за точността на измерване, която е дала заключение, че АТСС отговаря на метрологичните изисквания.

В приложения към преписката снимков материал е отразено, че на 10.03.2021 г., с локация посочена в ЕФ, е била измерена скорост на движение от 85 км/ч при максимално разрешена скорост – 60 км/ч. Установеното

разминаване между отразената скорост в снимковия материал и т.нар. наказуема скорост, която именно е посочена във фиша, както и изчисленото на тази база превишение, е съобразено с предвидените грешки при измерване на скорост при АТСС от 3 км/ч. В тази връзка отразената в ЕФ наказуема скорост е изчислена в полза на водача, като действително установената скорост е намалена.

За да е законосъобразно използването на техническото средство следва да са налице следните условия, които въвежда Наредба № 8121з-523 от 12.05.2015 г. /Наредбата/ след изменението с ДВ бр. 6 от бр. 16.01.2018 г.: използваното техническо средство да е от одобрен тип; техническото средство да е вписано в Българския институт по метрология; техническото средство да е преминало през първоначална и последваща метрологична проверка; при контрол на въведено с пътен знак ограничение на скоростта мястото за разполагане на АТСС се определя така, че АТСС да извършва измерване след навлизане на превозното средство в зоната с ограничение на скоростта или да има общо правило за скоростта в населени места, какъвто е настоящия случай; да са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1 от Наредба № 8121з532/12.05.2015 г. като надлежно е попълнен Протокол за използване на Автоматизирано техническо средство или система.

В случая са налице всички кумулативно изисквани условия, които се посочиха по-горе. Представено е удостоверение за одобрен тип средство за измерване, с вписан № 10.02.4835 в регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване, преминало е последваща техническа проверка, като нарушението е извършено в срока ѝ на валидност, т. е. в едногодишен срок от 08.06.2020 г. Спазени са изискванията на чл. 10, ал. 1 от Наредбата, за което е попълнен протокол за използване на АТСС. В него е посочено вида АТСС и неговия номер, което съответства на снимковия материал и отбелязването във фиша, датата на ползването му, точното местоположение, посоката на движение, ограничението на скоростта на заснеманата отсечка /в случая второкласен път/, посоката на задействане на АТСС, неподвижността на режима на измерване, началото и края на работата по час и минута, в който промеждутък и номер е и процесният клип, станал основа за издаване на електронен фиш, броя на установените нарушения. По делото е приложен и снимков материал на процесното МПС в нарушение, както и снимка на служебно МПС, където било разположението на мобилната камера, която го е заснела. От постъпилото писмо от ОПУ-Пловдив се установява, че на процесното място действително важи ограничение на скоростта от 60 км/ч извън населено място, въведено с пътен знак В26.

С оглед изложеното, съдът след запознаване с приложения по дело електронен фиш и доказателства намира, че последният отговаря на формалните изисквания на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП за съдържание и материалната компетентност на административнонаказващия орган, издал го. В крайна сметка обаче съдът намира че обжалваният електронен фиш е незаконосъобразен поради неправилно определяне на лицето, на което следва

да бъде наложено наказание за извършеното нарушение.

Видно от приложената на справка за собственост на МПС, посоченият в електронния фиш товарен автомобил „Ситроен берлинг“ с рег. № ***, с който е извършено нарушението, е собственост на юридическото лице „Н.К.“ ЕООД, ЕИК: ***. Съгласно разпоредбата на чл. 188, ал. 2 от ЗДвП за нарушенията, извършени при управление на моторно превозно средство, собственост на юридическо лице, предвиденото в този закон наказание се налага на законния представител на юридическото лице или на лицето, посочено от законния представител, на което е предоставил управлението на моторното превозно средство.

Съгласно закона (чл. 269, ал. 1 Търговския закон) - по време на ликвидация дружеството се управлява от ликвидатора, който е едноличен орган. Той има правата и задълженията на управителен орган в зависимост от вида на дружеството. Ликвидаторът не само управлява дружеството, но и го представлява пред третите лица.

От извършената справка в публичния Търговски регистър става ясно, че жалбоподателят е бил служебно назначен за ликвидатор на „Н.К.“ ЕООД на дата 25.09.2018 г. В тази връзка, когато ликвидаторът се назначава служебно от Агенцията по вписвания, за да бъде завършен фактическият състав по назначаването му е необходимо освен наличието на акт за назначаване, то и същият да е вписан по партидата на търговеца, като за това определеното за ликвидатор лице следва да е дало изискуемото съгласно разпоредбата на чл. 266, ал. 3 от ТЗ съгласие. Същото изискване е предвидено и в нормата на чл. 135, ал. 1 от Наредба № 1 от 14.02.2007 г. за водене, съхраняване и достъп до Търговския регистър и до Регистъра на ЮЛНЦ /Наредбата/, където изрично е посочено, че назначеният служебно ликвидатор представя нотариално заверено съгласие за извършване на възложената работа. В Заявление по образец Б6 към Приложенията по Наредбата е посочен като необходим документ въпросното нотариално заверено съгласие с образец от подписа на ликвидатора. Едва с представянето на това съгласие от служебно назначения ликвидатор може да се приеме, че фактическият състав по назначаването му е завършен, съответно същият да може да представлява дружеството като ликвидатор на основание чл. 269, ал. 1 ТЗ.

Съдът изцяло кредитира изложените от жалбоподателя доводи относно липсата на качеството ликвидатор на жалбоподателя по отношение на „Н.К.“ ЕООД. От извършената служебна справка по делото на дружеството не се установи наличието на подадено заявление по образец Б6 с приложено нотариално заверено съгласие от жалбоподателя за извършване на възложената му като ликвидатор на „Н.К.“ ЕООД работа, както към момента на извършване на нарушението 10.03.2021г., така и към момента на постановяване на решението. При прегледа, в графата за "ликвидатор" – "история" - "документи" също не се установи наличие на посоченото по-горе съгласие. При това положение съдът прие че жалбоподателят, В. Б. не е

встъпил в правата и задълженията на ликвидатор на дружеството, следователно към датата на нарушението не е бил законен представител на юридическото лице собственик на заснетия автомобил. От тук и не са били налице предпоставките по чл. 188, ал. 2 от ЗДвП за извършеното нарушение да бъде издаден електронен фиш на негово име.

На база всичко казано по-горе настоящият състав намира, че при издаване на ЕФ неправилно е бил определен субектът на административнонаказателната отговорност, поради което и жалбата срещу ЕФ се явява основателна и следва да се уважи.

Съгласно разпоредбата на чл. 63д ал. 1 от ЗАНН страните имат право на разноски. С оглед изхода на делото такива се дължат само на жалбоподателя, а искането на въззиваемата страна за присъждане на разноски по делото, представляващи юрисконсултско възнаграждение, се явява неоснователно и не следва да бъде уважено. Жалбоподателят е направил искане за присъждане на разноски в размер от 350 лв., сторени за заплащане на адвокатско възнаграждение. По делото е доказано извършването на тези разноски в пълния им претендиран размер, тъй като е представен договор за правна защита и съдействие, в който изрично е посочено, че сумата е била изплатена изцяло в брой.

Съдът, предвид направеното възражение за прекомерност от въззиваемата страна и като съобрази действителната фактическа и правна сложност на делото, която е ниска и не се отличава от типичната за подобен вид нарушения, интереса от водене на делото, намиращ проявление във вида и размера на наложеното наказание - само глоба в размер на 100 лева без допълнително наказание лишаване от права, обема на извършените процесуални действия и приключване на делото в едно съдебно заседание намира, че така уговореният и заплатен размер на адвокатско възнаграждение се явява прекомерен и следва да бъде намален в рамките на минимума съгласно чл. 18, ал.2, вр. чл. 7, ал.2, т.1 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в размер на 300 лв.

Така мотивиран съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Електронен фиш /ЕФ/ Серия К № 4597059 издаден от ОДМВР Пловдив, с който на В. И. Б., ЕГН *****, като представител на „Н.К.” ЕООД, ЕИК: *** с адрес: е наложено административно наказание - глоба в размер на 100 лв. за нарушение на чл.21 ал.2 вр. с чл. 21, ал.1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ на основание чл. 189 ал.4, вр. чл. 182 ал.2 т.3 от ЗДвП.

ОСЪЖДА ОД на МВР - Пловдив да заплати на В. И. Б., ЕГН ***** сумата в размер на 300 /триста/ лева, представляваща разноски по делото за осъществена правна защита.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Административен съд гр.Пловдив по реда на АПК.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____